

クララ殺し

The
Murder
of
Clara

ฆ่าคลารา

小林
泰三

Kobayashi
Yasumi

โคบายาชิ ยาสุมิ เขียน
ธีรดา วิจิตร แปล

DAIFUKU

クララ殺し

ฆ่าคลาร่า

โคบายาชิ ยาสุมิ เขียน
ธีรตา วิจิตร แปล

จากใจสำนักพิมพ์

เมื่อ “ส്മอลิช” ออกนำไปแล้ว ก็ถึงเวลา “ส്മาคลาร่า” ประกาศตัวท้าทายให้ผู้อ่านมาติดหล่มอยู่กับสมการ “ฝันร้าย x เทพนิยาย x สืบสวน”

อีโมรี เคน หนู่มวิทยาศาสตร์ฝันพิกลถึงโลกใบใหม่ ‘จักรวาลฮอปมันน์’ ไม่รู้ว่าโชคชะตาหรือฟ้ากำหนด เจ้ากิ้งก่าบิล ถูกคลื่นซัดเข้าฝั่งได้พบกับหญิงสาวนึ่งเก๋อริธเซ็น ‘คลาร่า’ ณ ที่อกเขาแห่งนั้น เหตุการณ์สะเทือนขวัญกำลังเกิดขึ้นในโลกใบใหม่ กิ้งก่าบิลแสนงัวเขลาจำต้องสืบสวนหาตัวเจ้ามาตกรผู้อยู่เบื้องหลังการหายตัวไปของคลาร่า

ความหวาดสะพรึงจะกัดกินผู้อ่านไปด้วยเรื่องราวชวนสยอง และความน่าขนลุกของบรรดาตัวละครผู้ใช้เวทมนตร์ พลละกำลังมหาศาลหุ่นยนต์ ตึกตาคูด้ และสัตว์แปลกประหลาด ได้แรงบันดาลใจจากวรรณกรรมระดับตำนานตั้งแต่ ‘The Golden Pot’ ‘The Nutcracker and the Mouse King’ ‘The Sandman’ และ ‘Mademoiselle De Scuderi’ ติดตามใน “ส്മาคลาร่า” ผสมผสานระหว่างแฟนตาซีและนิยายสืบสวนเลือดสด

“โคบายาชิ ยาสุมิ” นักเขียนผู้ฝากผลงานนิยายไว้มากมาย การันตีความสนุกและเร้าใจด้วยยอดขายในซีรีส์ “ส്മอลิช” “ส്മาคลาร่า” “ส്മาโดโรธี” และ “ส്മาทิงเกอร์บอลล์” กว่า 500,000 เล่ม!

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น! มัดตัวนักอ่านสืบหามาตกรไปด้วยกัน! ในแฟนตาซีระทึกขวัญ “ส്മาคลาร่า” แผนมาตกรรมสุดโหดในดินแดนแฟรี่แลนด์

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น!

จากใจนักแปล

เคยจินตนาการไหมคะว่า ถ้ามีตัวเราอีกคนจะเป็นอย่างไร เราเคยคิด (อันที่จริงก็คิดอยู่บ่อยๆ) อยากฝึกวิชาแยกร่างจะได้ให้คนหนึ่งทำงาน ส่วนอีกคนนอนพักผ่อน แล้วค่อยแตะมือสลับกันมาทำงาน หรือไม่ก็แยกเป็นสามสี่ร่างไปเลย คนช่วยงานเยอะดี แต่ดูจากนิสัยตัวเอง เกรงว่าทุกร่างจะพร้อมใจกันนอนมากกว่า

อีกทั้งเมื่อวันก่อนเห็นข้อความในอินเทอร์เน็ตที่ว่า “ถ้าเรามีตัวปลอมโผล่ขึ้นมา จะพิสูจน์ได้ยังไงว่าเราคือตัวจริง” เลยนึกสงสัยขึ้นมาว่า ถ้าสักวันหนึ่งเกิดเรื่องแบบนี้จริง คนรอบข้างจะใช้วิธีไหนพิสูจน์ เราจะสื่อสารอย่างไรให้เขารู้ว่าเราคือตัวจริง

นิยายเรื่องนี้วางคอนเซ็ปต์ตัวเราอีกคนด้วยร่างหลักและร่างแยก (อวตาร) ที่มีรูปลักษณ์ สติปัญญา และเจตนาของตนเอง เพียงแต่สื่อสารกันผ่านความฝันได้ แต่ในเมื่ออีกฝ่ายเป็นเราเหมือนกันอาจอาศัยโอกาสนี้ทำอะไรได้หลายอย่าง เช่น เรียนรู้เรื่องต่างโลกแล้วนำมาเขียนนิยาย ร่วมมือกับเราอีกคนสร้างสรรค์ผลงานที่มีขึ้นเดียวในโลก (ของทั้งสองฝ่าย) จนมีชื่อเสียงโด่งดังร่ำรวยล้นฟ้า แม้กระทั่งสมรู้ร่วมคิดวางแผนฆาตกรรมที่สมบูรณ์แบบ ส่วนตัวละครในเรื่องนี้จะอาศัยตัวเราอีกคนมาทำอะไรบ้างเชิญพลิกหน้ากระดาษต่อได้เลยค่ะ

หวังว่าผู้อ่านจะเพลิดเพลินกับ “ฆ่าคลารา” และเล่มอื่นอีก 3 เล่มในซีรีส์นี้ด้วยค่ะ

ธีรตา วิจิตร

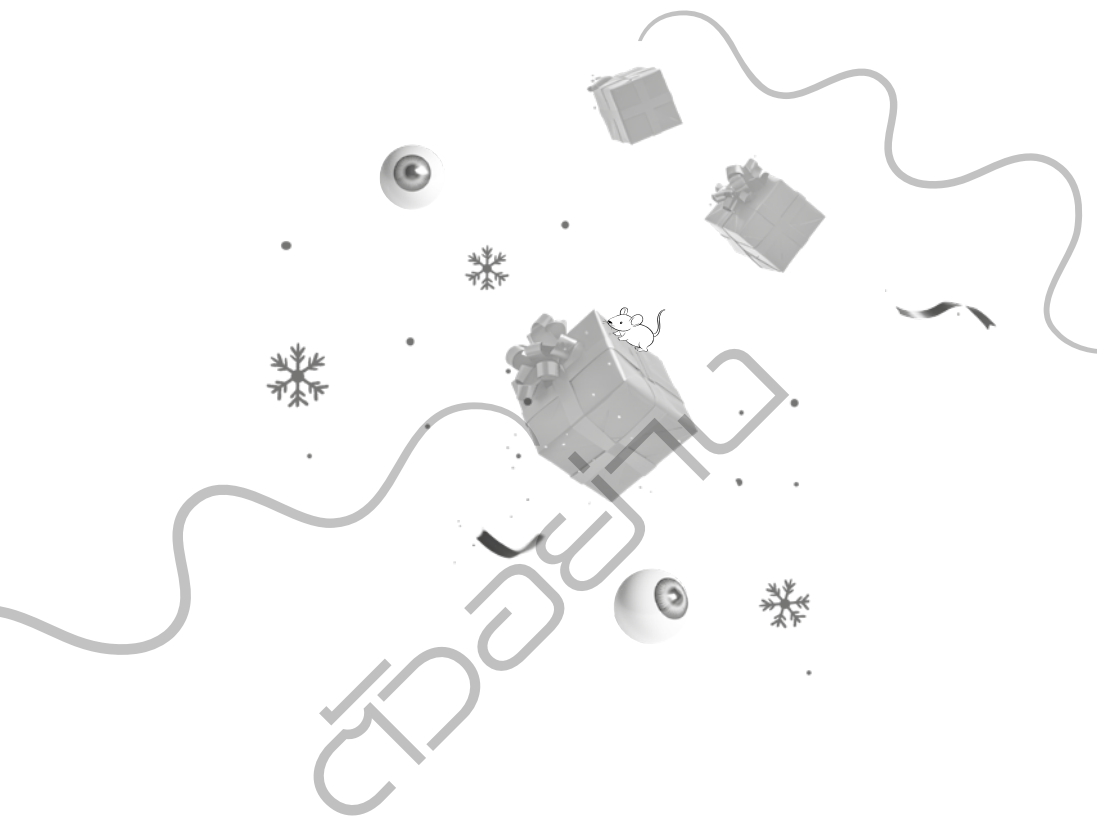
ฆ่าคลาร่า

โคบายาชิ ยาสุมิ

อิโมริ นักศึกษาปริญญาโท มักฝันเห็นสิ่งมีชีวิตประหลาดและสาวน้อยอลิชซึ่งอาศัยอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์เป็นประจำ ทว่าคืนหนึ่งเขากลับฝันเห็นป่าเขียวชอุ่ม ไม่ใช่ดินแดนมหัศจรรย์ และเจอ ‘คุณปู่’ คนหนึ่งกับสาวสวยนั่งเก้าอี้รถเข็นชื่อคลาร่า เช้าวันรุ่งขึ้นเขาพบคลาร่าในความฝันอีกครั้งที่หน้าประตูมหาวิทยาลัย เธอชื่อ ‘โระเต็น คุราระ’ ในโลกแห่งความจริงและพบกับเขาด้วยเนื้อหาที่ต่อเนื่องกับความฝัน เธออ้างว่าถูกใครบางคนคุกคามและชีวิตตกอยู่ในอันตราย อิโมริเป็นคนฉลาดในโลกแห่งความเป็นจริง แต่ในความฝันเขากลับเป็นกิ้งก่าบิลแสนทึม เขาจะปกป้องคลาร่าและคุราระจากแผนอาชญากรรมชั่วร้ายที่เกิดขึ้นควบคู่กันในทุกสองโลกได้หรือไม่ เชิญพบกับความตกตะลึงอันน่าสะพรึงกลัวกันอีกครั้งในแบบฉบับเดียวกับ ‘ฆ่าอลิซ’

ตัวละครหลัก

อิโมริ เคน	นักศึกษาปริญญาโทที่มักฝันถึงดินแดนมหัศจรรย์
โรเต็น คุราระ	สาวสวยนั่งเก้าอี้รถเข็น กำลังถูกจ้างเอาชีวิต
ดรอสเซลเมเยอร์	ศาสตราจารย์มหาวิทยาลัย ลูกของคุราระ
โมโรโบชิ ฮายาโตะ	นักเขียน คนรู้จักของคุราระ
ชินโด เร็ตสึ	หญิงสาวผู้เฉียบแหลม ช่วยเหลืออิโมริในการสืบสวน
บิล	กิ้งก่าที่เข้าใจภาษามนุษย์ อาศัยอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์
คลาร่า	ลูกสาวของที่ปรึกษาด้านการแพทย์ชื่อสตาร์ลบลาม
ดรอสเซลเมเยอร์	ผู้พิพากษาศาลสูง
สปลัลดานา	นักฟิสิกส์และนักประดิษฐ์
นาธานีล	ลูกศิษย์ของสปลัลดานา
โอลิมเปีย	ตุ๊กตาอัตโนมัติ (ออโตมาตา) ที่สร้างโดยสปลัลดานา
คอปเปิลิอุส	ทนาย บางครั้งเรียกตัวเองว่าคอปโปลาหรือมนุษย์ทราย
มารี	ตุ๊กตา เป็นเพื่อนของคลาร่า
ฟิลลิปส์	เจ้าหญิงต้องสาป เป็นเพื่อนของคลาร่า
เชอร์เพนตินา	ร่างที่แท้จริงคือวิญญาณ เป็นเพื่อนของคลาร่า
มาดามแซลล์ เดอ สคูเดรี	หญิงชราผู้ชาญฉลาด สืบสวนร่วมกับบิล

クララ殺し

ฆ่าคลารา

1

“สงสัยจะหลงทาง” กิ่งก่าซื้อบิลพูดกับตัวเอง
บิลพิมพ์คำแข็งตั้งคำถาม แต่ความจริงเขาไม่กังขาเลย เพราะหลงทาง
แน่นอน

“แยละสิ”

ทว่าคำพูดนั้นปราศจากความเครียด ไม่แปลก เกิดปัญหาในดินแดน
มหัศจรรย์ตลอดเวลา ซึ่งบิลเองก็ประสบปัญหานับร้อยนับพันครั้งต่อวัน
เป็นเรื่องปกติ การหลงทางเป็นปัญหาแน่นอน แต่เขาเคยชินกับปัญหา
ระดับนี้แล้ว

ถึงบิลจะไม่เครียด แต่ก็เดินหันรีหันขวางหาทางกลับบ้าน

เอ่อ เวลาแบบนี้ต้องตั้งสติ เขากลายมาเป็นกิ่งก่าหลงทางได้อย่างไร
เพราะหลงทางไง แล้วทำไมถึงหลงทางล่ะ เพราะกำลังเดินไปตามถนนไนท์
ดีมาก ชักเข้าไปใกล้ความจริงแล้ว

นั่นทำไมถึงเดินอยู่บนถนนล่ะ เพราะเขาตั้งใจจะไปคุยกับกระต่ายขาว
ที่บ้าน

นั่นปะไร รู้ชัดแล้วว่าทำไมกลายเป็นกิ่งก่าหลงทาง เมื่อกำลังหาสาเหตุ

ปัญหาทั้งหมดก็จะคลี่คลาย

เอ่อ เขาคิดผิดที่อยากคุยกับกระต่ายขาว ฉะนั้นต้องไม่คิดถึงเรื่องนั้น!

บิลเหลียวมองรอบตัว

อ้าว แปลกจัง

“ผมจะไม่คุยกับกระต่ายขาวอีกตลอดชาติ!” คราวนี้เขาพูดเสียงดัง

“แต่ ‘ตลอดชาติ’ คืออะไรล่ะ”

ทว่าสถานการณ์ไม่เปลี่ยนแปลง

แม้กำจัดสาเหตุแล้ว แต่ปัญหายังคงอยู่ สถานการณ์เช่นนี้ควรทำ
อย่างไรดี

บิลสมมติว่าตนเองเป็นอิโมริ อิโมริคือร่างแยกของบิลในอีกโลกหนึ่ง
—เขาเป็นอวตารที่เฉลียวฉลาดเป็นอย่างยิ่ง

แต่นึกให้ออกว่าเลี้ยวผิดตรงไหนแล้วย้อนกลับไปจุดเดิม ปัญหาที่จะ
คลี่คลาย

การหลงทางเกิดจากการเลือกเส้นทางผิดตรงไหนสักแห่ง ย้อนกลับ
ไปตรงทางแยกแล้วเริ่มเดินใหม่จากตรงนั้นก็พอ

เรานี้ช่างเก่งกาจ! คิดด้วยเหตุผลก็เป็นี่นา เทำนี้ก็ย้อนกลับทางเดิม
ได้อย่างง่ายดาย

เอ่อ เลี้ยวผิดตรงไหนนะ ลองนึกเส้นทางจากบ้านตัวเองไปบ้าน
กระต่ายขาวดูดีกว่า

บิลหลับตา นึกภาพเส้นทางจากบ้านตัวเองไปจนถึงบ้านกระต่ายขาว

มีถนนสายเดียวจากบ้านบิลไปบ้านกระต่ายขาว ไม่มีทางแยกสัก
แห่ง แถมใกล้ขนาดบิลเดินเท่านั้นที่กว่าก็ถึงแล้ว พอเปิดประตูหน้าบ้าน
ปั๊บก็จะเจอบ้านของกระต่ายขาวอยู่ตรงหน้าเลย ชื่อบ๊อแคไหนก็ไม่ต้อง
กลัวหลง

ไม่สิ ใช้คำว่า ‘ชื่อบ๊อแคไหน’ ก็อาจจะพูดเกินไปหน่อย เพราะเรา
กำลังหลงทางจริงๆ มี ‘จอมชื่อบ๊อ’ ที่หลงทางอยู่ตรงนั้นแล้ว

“โอ๊ย ทำไงดี! เส้นทางมันง่ายเกินจนหาจุดหลงไม่เจอ!” บิลตื่นตระหนกจนสติแตก แต่ปกติเขาไม่ใช่คนใจเย็นอยู่แล้ว สถานการณ์จึงไม่เลวร้ายมากนัก

ควรทำอย่างไรดีล่ะที่นี่

ขณะกำลังตื่นตระหนก บิลก็คิดด้วยความสุขุมที่ใกล้เคียงยามปกติ อีกนัยหนึ่งคือปกติเขาก็อยู่ในภาวะตื่นตระหนกเกือบตลอดเวลาอยู่แล้ว

ขอแค่เดินย้อนกลับทางเก่าให้ได้ อิมิร็องต้องชมว่า “เป็นการกระทำที่สมเหตุสมผลมาก” อย่างแน่นอน

ว่าแต่ผมมาจากทางไหนล่ะ

ก็กำบิลมอกรอบตัว

รอบข้างไม่มีถนน หรือควรเรียกว่าเต็มไปด้วยถนนดีก็ไม่รู้ ถนนคดเคี้ยวนับไม่ถ้วนตัดไขว่กันราวตาข่ายที่หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว

เรียกว่ามีถนนมากมายหรือไม่มีถนนเลยก็ได้ เพราะพันกันยุ่งเหยิงชนิดที่ไม่สามารถใช้เป็นถนนได้อีกต่อไป

แล้วเรามาถึงที่นี่ได้อย่างไร แปลกจังที่ตัวเองคิดจะใช้เส้นทางซับซ้อนแบบนี้

บิลเค้นสมองคิด ทว่าอดีตเพียงหนึ่งเดียวที่จำได้คือเมื่อหนึ่งนาทีก่อน ซึ่งตอนนั้นเขาหลงทางแล้ว

ทำอย่างไรดี ควรนั่งรอความช่วยเหลืออยู่ที่นี่ หรือเดินวนหาทางออกด้วยตนเอง

ถ้าจำไม่ผิด เวลาแบบนี้ควรอยู่นิ่งๆ เพื่อประหยัดพลังงาน

อ้อ แต่ถึงรออยู่ตรงนี้ก็ไม่มีหลักประกันว่าหน่วยกู้ภัยจะมาช่วย ดินแดนมหัศจรรย์ไม่เคยมีหน่วยกู้ภัย และไม่น่ามีใครสังเกตเห็นว่าเราหายตัวไปด้วย ถ้ามีคงเป็นอลิซ แต่อลิซเองก็เชื่อว่า จะเข้ากับทุกคนในดินแดนมหัศจรรย์ได้ ถึงบอกใครสักคนว่าผมไม่อยู่ อีกฝ่ายก็อาจจะไม่เข้าใจก็ได้

บิลตัดสินใจเดินต่อด้วยอาการงุนงงหลงทาง

เขาเดินลัดเลี้ยวตามถนนได้สักพักก็หงุดหงิด จึงเลิกสนใจเส้นทาง แล้วเดินตัดตรงไปแทน สรุปคือทำเป็นว่าไม่มีถนน ถนนที่ตัดสนใจเช่นนั้น สถานที่ที่เคยเป็นชาววกตขนาดมหึมาพลันแปรเปลี่ยนเป็นทุ่งราบกว้างใหญ่ในพริบตา ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้หมายความว่ามีโอกาสรอดมากขึ้น แต่เดินทางข้ามทุ่งราบกว้างใหญ่ก็ยังดีกว่าหลงทางในชาววกตเยอะ

ระหว่างเดิน บิลสังเกตเห็นว่าพื้นเหนียวเหนอะเป็นโคลน

รอยเท้าบิลสลักร่องรอยชัดเจนบนพื้น

ฝนตก? หรือใครร้องไห้? ถ้าอยู่บนโลก เราคงสงสัยเป็นอันดับแรกว่าฝนตก แต่ในดินแดนมหัศจรรย์ น้ำท่วมมักเกิดขึ้นเมื่อมีคนร้องไห้

บิลไม่แน่ใจว่าควรเดินไปบนพื้นโคลนหรือพื้นแห้งดี

เหตุผลที่จำกัดตัวเลือกเพียงสองทิศทาง เพราะเลือกได้แค่สองทางนั่นเอง หน้าข้าท้องฟ้ายังมีเมฆมากและไม่มีเบาะแสใดอื่น

หลังกลัดकु้มประมาณห้าวินาที บิลตัดสินใจเดินย่ำโคลนต่อ

อย่างน้อยได้ทิ้งรอยเท้าไว้ในโคลนก็สนุกดี หากเดินบนพื้นแห้งจะไม่มีเรื่องบันเทิงใจเลย รังแต่จะหุดหู่เพราะหลงทาง

บิลเดินย่ำโคลนเฉอะแฉะ

โคลนกระเด็นเปรอะทั่วตัวเป็นต่างดวงสีน้ำตาล แต่เขาไม่ใส่ใจ

เท้าจมลึกลงในโคลนทีละน้อย

เขายกขาสุดแรง

เมื่อยกขาขึ้นก็เกิดรูที่มีน้ำโคลนไหลซึม

บิลมองดูน้ำ และนึกได้ว่าตัวเองกระหายน้ำ

น้ำดื่มได้ไหม

น้ำโคลนขุ่นคลั้กไม่น่าดื่ม

ทว่าบิลเป็นกิ้งก่า ถ้าอยากดื่มน้ำโคลนก็น่าจะดื่มได้

บิลดมน้ำโคลนฟุดฟิด

เหม็น!

น้ำสกปรกปนเปื้อนแน่นอน ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่อยากดื่ม

บิลสายศีระชะแล้วเดินยาโคลนต่อ

เขาเริ่มจมลึกถึงช่วงเช้า

โอ้ น่าสนใจ สภาพแวดล้อมแบบนี้ช่างเหมาะกับสัตว์ป่า

ไม่นานตัวเขาก็จมลึกถึงเอว แต่เริ่มรู้สึกเหมือนผิวน้ำท่วมมากกว่า
ยาโคลน โคลนมีความหนืดต่ำ เมื่อปริมาณน้ำเพิ่มขึ้นจึงใกล้เคียงน้ำโคลน
มากกว่าโคลน

บิลเคลื่อนตัวไปยังบริเวณที่มีความชื้นมากกว่า

สภาพคล้ายหนองน้ำมากกว่าบึงโคลน

บิลหมุนตัวเดินจ้ำต่ออย่างเรียว

บิลก้าวต่อไปจนน้ำโคลนท่วมถึงคอ

น้ำไหลเข้าปาก

แหะ! เหม็น!

เขาถ่มน้ำลาย เมื่ออ้าปากถ่มน้ำลาย น้ำยังไหลเข้าปากมากขึ้น พอ
อ้าปากกว้างคายน้ำสกปรก น้ำก็ยังไหลเข้าปากมากขึ้นอีก สุดท้ายเขาจำ
ต้องกลืนน้ำสกปรกลงคอ

เอือกเอือกเอือก อึกอึกอึก

แม้กระหายน้ำแค่ไหน แต่ปริมาณที่ดื่มได้มีจำกัด หน้ำข้ากลืนยัง
เหม็นเน่าจนทนไม่ไหว บิลจึงหยุดดื่มน้ำสกปรก

น้ำส่วนเกินไหลลงหลอดลมแทน

แฉ่กแฉ่กแฉ่ก

บิลไอ

ขณะไอนี้ น้ำสกปรกก็ไหลเข้าปอดมากขึ้นเรื่อยๆ

แฉ่กแฉ่ก

มาถึงจุดนี้ บิลตระหนักแล้วว่าสถานการณ์เลวร้ายลงเรื่อยๆ เขา
เป็นสัตว์เลื้อยคลาน แม้รูปร่างหน้าตาจะคล้ายกะท่างกับจิ้งจกน้ำ แต่เขา

ไม่สามารถหายใจได้น้ำได้เหมือนสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ หากพยายามหายใจได้น้ำ จะจมน้ำตายเพราะขาดอากาศหายใจ

ไม่อยากตาย

ความกลัวตายบีบให้บิลต้องทำตามสัญญาตัญญาณ เพื่อป้องกันการจมน้ำ

เขายืนเขย่งปลายเท้า

อ้าปากเหนือน้ำเล็กน้อย

หลังไอสองสามครั้ง น้ำสกปรกสีดำก็พุ่งออกมาจากปากบิล เกิดเป็นระลอกคลื่นจำนวนมากบนผิวน้ำ

ในที่สุดก็สูดอากาศเข้าปอดได้ ทว่าอากาศอยู่เหนือผิวน้ำสกปรกเพียงนิดเดียว กลิ่นเหม็นเน่าจึงรุนแรงจนบิลนั้วหน้า

โอ้ย เกือบตายแล้วสิ ชอบลิ้มว่าหายใจได้น้ำไม่ได้ ต้องระวังหน่อยแล้ว บิลมองรอบตัวอีกครั้ง

ทัศนียภาพครึ่งหนึ่งคือท้องฟ้าสีตะกั่วซีดจาง แทบไม่มีแสงแดด ท้องฟ้าสว่างสม่ำเสมอทั่วทั้งผืน ไม่สามารถระบุตำแหน่งของดวงอาทิตย์ได้ เขารู้ว่าไม่ใช่กลางวัน แต่ไม่รู้ว่าเป็นเช้า เที่ยง หรือเย็น ไม่มีเบาะแสเลย

ทัศนียภาพอีกครึ่งหนึ่งคือน้ำสกปรก ผิวน้ำสีน้ำตาลแก่เป็นระลอกคลื่นเล็กน้อย ภาพสะท้อนของท้องฟ้าสีตะกั่วดูบ๊วไบว แต่ดูเหมือนน้ำจะไม่ไหลไปยังทิศใดทิศหนึ่ง

มองไม่เห็นสิ่งที่จะใช้เป็นเกณฑ์ในการระบุทิศทางได้

บิลคิด

จริงสิ แล้วลมล่ะ ใช้ทิศทางลมเป็นเกณฑ์ก็ได้เนี่ย มองเผินๆ เหมือนไม่มีลม แต่ที่จริงอาจมีลมโชยก็ได้ เอ แล้วจะตรวจสอบทิศทางลมอย่างไรดี ถ้าจำไม่ผิดต้องเลียนิ้ว

บิลเลียนิ้ว

เหม็น!

บิลเลีย้นัวแผลลิบแล้วหยุดรอสักพัก แต่ไม่ว่าจะเลีย้นัวสักกี่ครั้งก็ไม่สามารถบอกทิศทางลมได้

ถ้าเป็นโคลนก็แค่เดินต่อไปยังด้านที่มีความชื้นมากกว่า แต่ถ้าเป็นน้ำคงไม่รู้ อ้อ เข้าใจแล้ว ความชื้นมากเท่ากับมีน้ำมาก สรุปคือฝั่งที่มีความชื้นมากจะมีน้ำมาก ดังนั้นควรเดินไปฝั่งน้ำลึก

บิลพอใจกับข้อสรุปของตัวเองจึงเดินต่อไปยังฝั่งน้ำลึก

เดินไปได้ประมาณสิบก้าว น้ำก็เริ่มทะลักเข้าปากอีกครั้ง เมื่อจมน้ำจนนิ้วเท้าแตะพื้น เขาถีบตัวลอยขึ้นเล็กน้อยให้ปากอยู่เหนือน้ำ บิลค่อยๆ จับเคล็ดได้หลังสุดหายใจหลายครั้ง สิ่งสำคัญคือหายใจเข้าเมื่อปากอยู่เหนือน้ำ และหายใจออกเมื่อปากอยู่ใต้น้ำ วิธีนี้ช่วยให้ไม่สำลักน้ำ หากทำตรงกันข้ามจะทรมานมาก ฝึกอยู่สักพักก็หายใจคล่อง

บิลเดินต่อ

เดินไปถีบพื้นไปช่วยให้หายใจสะดวก

บิลเดินจมน้ำลึกลงจนปากเริ่มโผล่ไม่พ้นน้ำ เขาหายใจเข้าอย่างรวดเร็วทันทีที่โผล่พ้นน้ำ แต่พบว่าตนเองสูดน้ำสกปรกเข้าปอดเยอะขึ้นเรื่อยๆ เพียงไม่นานปากก็จมน้ำ

กลิ่นหายใจหลายสิบวินาทีก่อนเดินต่อ ดวงตาจมน้ำ เขาลืมตาในน้ำสกปรก แต่ได้น้ำมีดสนิท มองไม่เห็นสิ่งใด

ทรมานเหลือทนเพราะไม่ได้หายใจเป็นเวลานาน แต่เขาไม่หายใจได้น้ำ เพราะกึ่งกำหายใจได้น้ำไม่ได้ ขึ้นหายใจคงตายแน่ อ๊ะ แต่ถ้าไม่หายใจก็ตายเหมือนกัน ทำอย่างไรดี ไม่อยากตาย เพราะจะอดเจออลิซอีกตลอดกาล

บิลคิดหาทางรอดอย่างเอาเป็นเอาตาย ทว่าก็เวียนหัวเพราะขาดออกซิเจน ขณะร่างกายเริ่มหมดเรี่ยวแรง ความคิดดีๆ ก็ผุดขึ้นมาในที่สุด

ถ้าโผล่หน้าขึ้นเหนือน้ำตลอดเวลาจะช่วยให้ออกซิเจนสะดวก ว่ายนํ้าในที่นั่นก็สิ้นเรื่อง

บิลว่ายข้ามน้ำสกปรกอย่างรวดเร็ว

จุดหมายคือฝั่งน้ำลึก

บิลพยายามว่ายน้ำต่อเนื่องหลายชั่วโมงเพื่อเข้าฝั่งให้ได้ เหนื่อยเมื่อไรก็หยุดพักลอยตัวเหนือน้ำสกปรก

เขาหลงทิศและเวลาไปหมด แ่ตั้งหน้าตั้งตาว่ายน้ำและหยุดพักหลายครั้งตามสมควร

หิวจัง

บิลเสียใจที่ไม่ได้พกข้าวกล่องติดตัวมาด้วย

ช่วยไม่ได้ เสียใจตอนนี้ก็เปล่าประโยชน์

เขาหมดแรง

และผล็อยหลับโดยไม่รู้ตัว

เมื่อรู้สึกตัวอีกที บิลถูกคลื่นซัดมาเกยฝั่งแล้ว

ผืนน้ำที่ทอดยาวเบื้องหน้าไม่สกปรก ไม่มีกลิ่นเหม็นด้วย

บิลชะเงยหน้าไปแลบลิ่นชิมน้ำ

น้ำใสสะอาดทีเดียว

บิลมองไปรอบๆ

ท้องฟ้าสีคราม ปุยเมฆสีขาวลอยละล่อง ภูเขาหินสูงชันหลายลูก ยอดเขามีหิมะสีขาวพิสุทธ์ พื้นดินปกคลุมด้วยหญ้าสีเขียวชอุ่มซึ่งพลัวไหวตามสายลมโชย มีฝูงผีเสื้อบินอยู่หลายตัว

มองเห็นจุดสีขาวเป็นหย่อมๆ ในทุ่งหญ้าไกลออกไป ลองเพ่งดูเหมือนจะเป็นสัตว์เลื้อยลูกด้วยนมที่กินพืชเป็นอาหาร มีขนนุ่มสีขาวห่อหุ้มร่างกาย บางตัวมีเขางอก แต่บางตัวไม่มี ทั้งสองชนิดเคี้ยวหญ้าตุ๋ๆ ส่งเสียงร้องดังบาดหู บางตัวพาลูกมาด้วยและปล่อยให้พวกมันดูดนมจากเต้าที่ห้อยโตนงเตงจากท้อง

อ้อ พวกมันเป็นสัตว์เลื้อยลูกด้วยนมจึงต้องให้นมลูก

บิลเข้าใจแล้ว

เห็นสิ่งมีชีวิตที่ดูเหมือนสัตว์เลื้อยคลานด้วยนมคนละสายพันธุ์กับเจ้าตัวสีขาวด้วย

สิ่งนั้นนั่งเครื่องยนต์เคลื่อนที่ตรงมาหาเขา

บิลยื่นนิ้วที่เดิม รอให้สิ่งมีชีวิตตนนั้นมาถึง

เมื่อเข้ามาใกล้ รูปร่างของสิ่งมีชีวิตก็เริ่มชัดเจนยิ่งขึ้น

เผ่าพันธุ์เดียวกับบอลิซ—มนุษย์นั่นเอง เป็นเด็กสาว สีผิวคล้ายอลิซ มาก เรือนผมสีทอง ส่วนดวงตา ริมฝีปากสีระชะ และเสื้อผ้าเป็นสีฟ้า

“สวัสดี คุณกิ้งก่า” เด็กสาวทักเขา

“สวัสดี คุณมนุษย์” บิลตอบ “เมื่อก็พูดภาษาเยอรมันหรือ”

“ไม่รู้สิ คิดว่าไชนะ แล้วคุณพูดภาษาอะไรล่ะ”

“คงแปลกถ้าไม่ใช้ภาษาอังกฤษ แต่อาจเป็นภาษาญี่ปุ่นก็ได้ ผมเลิกสนใจเรื่องนั้นแล้ว”

“หรือ ฉันฉันก็ไม่สนใจเหมือนกัน”

“รบกวนนั้นคืออะไร” บิลถาม

“นี่คือเก้าอี้รถเข็น กิ้งก่าคงไม่ใช่เก้าอี้รถเข็นนะ”

“เมื่อก็คุณเรียกผมอย่างให้เกียรติว่า ‘คุณ’ แต่ตอนนี้คุณเรียกว่า ‘กิ้งก่า’ เฉยๆ” บิลจับผิด

“ขอโทษจ๊ะ แต่ฉันไม่ได้ตั้งใจจะเรียกคุณแบบไม่สุภาพ ฉันแค่หมายถึง กิ้งก่าทั่วไป”

“จู่เวลามผมพูดถึงมนุษย์ทั่วไป เรียกพวกเขาว่า ‘มนุษย์’ ก็ได้สินะ”

“ได้แน่นอนจ๊ะ คุณกิ้งก่า”

“เมื่อก็หมายถึงกิ้งก่าทั่วไปหรือ”

“เปล่า เมื่อก็หมายถึงคุณ คุณกิ้งก่า”

“หมายถึงผม? แต่ผมไม่ได้ชื่อกิ้งก่านะ คุณมนุษย์”

“แต่คุณเป็นกิ้งก่าใช่ไหม”

“ผมเป็นกิ้งก่า แต่มันแปลกๆ ที่เดิม ‘คุณ’ หน้าชื่อเผ่าพันธุ์นะ คุณมนุษย์”

“แปลกจริงๆ นั่นแหละ คุณกิ้งก่า”

“นี่ใจเรียกใช้ไหม คุณมนุษย์”

“แน่นอนแล้ว แต่คุณก็ใจเรียกนี่นา คุณกิ้งก่า”

“ผม ‘จิงใจ’ ยังไง คุณมนุษย์?”

“ที่คุณเรียกฉันว่า ‘คุณมนุษย์’ ไง”

“เอ๊ะ คุณไม่ใช่มนุษย์เหรอ”

“เอ๊ะ” เด็กสาวดูสับสนเล็กน้อย “ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น อย่างที่คุณพูดก่อนหน้านี้ไงคุณกิ้งก่า มันแปลกๆ ที่เดิม ‘คุณ’ หน้าชื่อเผ่าพันธุ์”

“เข้าใจละ แล้วทำไมยังงั้นคุณถึงจะเลิกเรียกผมว่า ‘คุณกิ้งก่า’ ละ คุณมนุษย์”

“ถ้าไม่อยากให้เรียกว่า ‘คุณกิ้งก่า’ ฉันก็จะไม่เรียก แต่มันเรียกยาก ถ้าคุณไม่มีชื่อ”

“ผมมีชื่อนะ คุณมนุษย์ ผมชื่อ ‘บิล’ ”

“ขอบคุณที่บอกฉันนะ บิล ฉันก็มีชื่อเหมือนกัน”

“เอ๊ะ! จริงเหรอ บังเอิญจัง คุณมีชื่อเหมือนผมเลย คุณมนุษย์”

“ดังนั้นเรียกฉันด้วยชื่อแทน ‘มนุษย์’ นะบิล”

“อ้อ เข้าใจละ ชื่อ”

“ไม่ใช่ หมายถึงชื่อของฉัน เรียกฉันว่าคลาร่าสิ”

“อ้อ เข้าใจแล้ว คลาร่า ว่าแต่การบังคับรถที่เรียกว่าเก้าอี้รถเข็นนั้นยากไหม”

คลาร่าทำหน้าเศร้าเล็กน้อย “ไม่ยากหรอก แต่เป็นไปได้ก็ไม่อยากใช้”

“คลาร่า ทำไมคุณถึงใช้มันทั้งที่ไม่อยากใช้ล่ะ”

“เรื่องนั้นฉันจะอธิบายให้ฟังเอง” จู่ๆ ชายชราก็ปรากฏตัวขึ้นจาก

ด้านหลังคลาร่า

“เหวอ! คุณปู่ อยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่” บิลอุทานด้วยความตกใจ

“ฉันอยู่ที่นี้ตั้งแต่แรกแล้ว”

“แต่ผมไม่เห็นเลย”

“กึ่งกำเอ๋ย ตำแหน่งของนายอยู่ในจุดบอด รถขึ้นสูงและนายตัวเตี้ย”

“อ้อ มีเรื่องแบบนั้นด้วย จากนั้นผมจะระวัง”

“คุณปู่ถนัดสร้างและซ่อมทุกอย่าง แก้อักรถเข็นคันนี้ก็เป็นฝีมือคุณปู่”

“ว่าแต่กึ่งกำ ทำไมมาอยู่ตรงนี้” ชายชราถาม

“ไม่รู้เหมือนกัน ผมหลงทางเลยเดินย่ำโคลนมา รู้ตัวอีกทีก็มาถึง ทะเลนี้แล้ว มันคงเป็นน้ำตาของใครสักคน”

“พูดอะไรไม่เห็นเข้าใจ ตรงนี้คือทะเลสาบ ไม่ใช่ทะเล”

“จริงหรือ รู้ได้ยังไง”

“ลองเลียดูสิ มันไม่เค็ม”

“จริงด้วย ไม่เค็ม! แล้ว?”

“ไม่ใช่ทะเลนะอะ” คลาร่ากล่าว

“เอ๊ะ ไม่ใช่ทะเลหรือ”

“คุณเพิ่งบอกว่ามันไม่เค็มนะ บิล”

“ครับ ผมพูด จำได้เพราะผมเพิ่งพูดเอง ถ้าพูดเมื่อห้าปีที่ก่อน อาจจะลืมแล้วก็ได้”

“ฉะนั้นมันคือทะเลสาบนะ”

“เอ๊ะ ถ้าลืมหลังผ่านไปห้าปีที่ แปลว่ามันเป็นทะเลสาบหรือ”

“ฉันว่าเปล่าๆ ประโยชน์ที่จะคุยกับมันจริงจังนะ คลาร่า” ชายชราพูดด้วยสายตาดูแคลน

“อะไรนะ มีความลับกับผมหรือ”

“แค่ข้อเท็จจริงง่ายๆ เราอยู่บนเทือกเขาที่ทอดยาว 1,200 กิโลเมตร ไม่มีทะเลแน่นอน”

“จริงเหรอ ไม่รู้เลย ใหญ่ขนาดนี้แต่ไม่ใช่ทะเล”

“เทือกเขาแห่งนี้มีทะเลสาบใหญ่ 600 ตารางกิโลเมตร เหมือนชื่อทะเลสาบจะถูกใช้เป็นมุกส์ปดในภาษาญี่ปุ่นด้วย”

“จันเหวอ เรื่องสำคัญต้องจดไว้” บิลตบตามตัว

“บิล ทำอะไรเหวอ”

“หาของในกระเป๋าค่ะ”

“ทำไมล่ะ”

“หาสมุดบันทึกกับปากกามาจดเรื่องเมื่อไหร่ล่ะ”

“ก็ถึงได้ถามว่าทำไมล่ะ”

“เพราะผมความจำสั้น”

“ไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้น ทำไมคุณถึงหาในกระเป๋าค่ะ ทั้งที่ไม่ได้สวมเสื้อผ้า”

“เอ๊ะ ใครไม่ใส่เสื้อผ้า”

“คุณไง บิล”

“เหวอ! ทำไงดี ผมไปต่อหน้าสุภาพสตรี!”

“ไม่เป็นไรเหวอ เพราะคุณเป็นกิ้งก่า”

“จันเหวอ ค่อยยังชั่ว” บิลถอนหายใจ “ผมไปต่อหน้าอลิซมาตลอดเลยคิดว่าควรไปขอโทษอยู่เชียว...หืม?”

“ทำไมเหวอ”

“เอ่อ มีคนบอกว่าจะอธิบายอะไรบางอย่างไม่ใช่เหวอ”

“ใช่ คุณบอกจะอธิบายเหตุผลที่ฉันนั่งรถเข็น”

“จันเหวอ รีบเล่าสิ”

“เอาไงดีนะ” ชายชราทอดอก “ฉันชักรู้สึกว่าจะอธิบายให้กิ้งก่าชื่อบิลฟังก็ไร้ความหมาย”

“คุณปู่ ขอร้องล่ะ”

“ความจริงตอนนี้คลาร่าเดินได้แล้ว”

“เอ๊ะ จั๊นโกหกว่าเดินไม่ได้หรือ ว่าแต่ผมโดนหลอกว่าเธอเดินไม่ได้ตั้งแต่ตอนไหนนะ”

“ยังไม่ได้พูดอะไรเลย” ชายชราพูดอย่างหงุดหงิด “สรุปคือร่างกายของคลาร่าสมบูรณ์แล้ว แต่ยังต้องปรับปรุงเพิ่ม”

“แล้วเครื่องนั้นมีไว้ทำอะไร”

“เก้าอี้รถเข็นใช้แทนขาได้ไงละ เจ้ากิ้งก่า”

“จันกระโดดได้ไหม ใส่รองเท้าก็พาได้ไหม”

“นายถามเยอะเกินไปแล้ว ถึงตาทางนี้ถามบ้าง”

“ได้ดี ถามได้ทุกอย่าง”

“นายเป็นใคร”

“ผมชื่อบิล”

“ไม่ได้ถามชื่อ ฉันถามถึงตัวตนที่แท้จริงของนาย”

“เอ่อ... ตัวตนที่แท้จริงคืออะไร”

“นายเป็นเผ่าพันธุ์ไหน”

“น่าจะเป็นกิ้งก่า”

“นายมาจากไหน”

“ทะเล... ไม่สิ จากทะเลสาบ”

“นายไม่ใช่สัตว์น้ำ”

“สัตว์น้ำคืออะไร”

“ไม่ใช่ทั้งปลาและสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ”

“ผมรู้”

“กิ้งก่าไม่สามารถอาศัยอยู่ในน้ำได้”

“ขอบคุณที่บอก แต่เรื่องนั้นผมก็รู้”

“คงไม่ได้อาศัยอยู่ในทะเลสาบ”

“นั่นสิ เพราะหายใจได้น้ำไม่ได้”

“นายอาศัยอยู่ที่ไหน”

“เอ่อ... อยู่ใกล้บ้านกระต่ายขาว”

“บอกแค่นั้นไม่เข้าใจหรอก”

“ฉันบอกเพิ่มให้ว่าอยู่ใกล้กระต่ายมีนาคมกับแมด แฮตเตอร์”

“ยังมีคนบ้านอกจากนายอยู่อีกรึ”

“เยอะเยอะ”

“ไม่อยากเชื่อ ที่นั่นคือโลกไซไหม”

“ไม่ใช่โลก ไม่ใช่ผม แต่เป็นผมอีกคน—อิโมริอาศัยอยู่บนโลก”

“อย่างนี้เอง รู้ด้วยสินะว่ามีโลกอยู่” ชายชราคว่ำหัวบิล “ขอฉัน
ตรวจสอบหน่อย”

ชายชราถอดหัวบิลจากร่างของเขอย่างคล่องแคล่ว “คลาร่า คุณนี่
โครงสร้างสมองเรียบง่ายขั้นสุด”

“คงเพราะเขาเป็นสัตว์เลื้อยคลาน” คลาร่าพูดขณะพิจารณาสมองบิล

“แน่นอนว่าคงอย่างนั้น แต่ไม่อยากเชื่อเลยว่าเจ้านี้เข้าใจภาษาคน”

ชายชรากล่าวขณะแยกส่วนสมองของบิลต่อ

“อวตารของบิลต้องเก่งมากแน่ๆ”

“คงใช่ รู้ด้วยว่าบ้านเกิดของมันไม่ได้อยู่ที่นั่นหรือโลก”

“แล้วอยู่ที่ไหนหนอ”

“ไม่รู้ว่ามีชื่อหรือเปล่าด้วยซ้ำ”

“บิลมาที่นี่ได้ยังไงกันนะ”

“เขตแดนระหว่างโลกเปราะบางจนน่าตกใจ มีโอกาสที่บางอย่าง
จะทะลุผ่านได้”

“หมายความว่าเกิด ‘ช่องว่าง’ ระหว่างโลกเธอ”

“คงชั่วคราว แต่น่าจะได้รับการซ่อมแซมแล้ว เจ้ากิ้งก่านี้เลยกลายเป็น
สิ่งมีชีวิตโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งในโลกนี้ แต่...” ชายชราคิด

“ทำไมเธอ”

“ฉันกำลังนึกวิธีใช้ประโยชน์เจ้านี้ แค่แยกชิ้นส่วนแล้วโยนทิ้งก็

นำเสียดาย”

ชายชราประกอบสมองของบิลกลับเข้าที่เดิมก่อนเสียบหัวของมันเข้ากับลำตัว

“เหวอ! เกิดอะไรขึ้นกับผม” บิลโวยวาย

“กะจะปรับปรุงนิดหน่อย แต่ไม่เอาแล้ว”

“ช่วยปรับปรุงกับไม่ช่วยปรับปรุง แบบไหนดีกว่ากัน”

“น่าเบื่อทั้งคู่”

“งั้นก็ช่างเถอะ”

“โลกที่นายอาศัยอยู่ชื่ออะไร”

“ ‘ดินแดนมหัศจรรย์’ มั้ง”

“อวตารของนายที่ชื่ออิมิรี อาศัยอยู่บนโลกสินะ”

“ถูกต้อง”

“เยี่ยม งั้นเราไปเจอกันที่นั่น ก่อนอื่นเล่าเรื่องอิมิรีให้ฟังหน่อย”

2

ฝันถึงโลกอื่นที่ไม่ใช่ดินแดนมหัศจรรย์

อิมิรี เคน ตื่นเข้ามาด้วยความงุนงง

โลกนั้นคืออะไร

อาจเป็นแค่ความฝันสุดแสนธรรมดาจริงๆ ก็ได้ หรือไม่เช่นนั้น ก็แปลว่าเขาเจอโลกที่สามซึ่งไม่ใช่ทั้งโลกและดินแดนมหัศจรรย์ ชับซ้อนเหลือเกิน จากนั้นเขาได้พบเด็กสาว—ชื่อคลาร่า—และชายชราในโลกนั้น ชายชราคนนั้นเป็นปู่ของคลาร่าเหวอ เขาบอกให้มาเจอกันบนโลก ถ้าไม่ใช่ความฝันก็หมายความว่าอวตารของพวกเขาอยู่บนโลกไซเบอร์ ไม่ใช่ในโลกเลย ที่ผ่านมาระหว่างที่เชื่อมต่อกันระหว่างโลกกับดินแดนมหัศจรรย์เท่านั้น

คืนหนึ่ง อิโมริ นักศึกษาปริญญาโทที่เคยฝันถึงอลิซกับชาววันเดอร์แลนด์
ได้ฝันถึงดินแดนแห่งใหม่ซึ่งเต็มไปด้วยภูเขาสีเขียวข่ม
ที่นั่นเขาพบ “คุณปุ” และสาวสวยนั่งเก้าอี้รถเข็นชื่อ “คลาร่า”
เข้าว้นรุ่งขึ้น ราวกับเป็นเหตุการณ์ต่อเนื่องจากความฝัน
ที่หน้าประตูมหาวิทยาลัย คลาร่าจากโลกความฝันได้มาพูดคุยกับอิโมริ
เธอมีชื่อในโลกจริงว่า “โรเต็น คุราระ” เธอกำลังถูกคุกคามและรู้สึกลัวว่า
ชีวิตตกอยู่ในอันตราย แม้อิโมริจะเป็นคนฉลาดในโลกความจริง
แต่ในความฝันเขาคือกิ้งก่าหัวทึบชื่อบิล เขาจะปกป้องคลาร่าและคุราระ
จากแผนการร้ายที่ครอบงำทั้งสองโลกได้หรือไม่?
ความสยองขวัญและน่าตกตะลึงของ “ฆ่าอลิซ” อันลือเลื่องได้กลับมาแล้ว!

พกดรกระมาใหม่นั่น!!! “ฆ่าคลาร่า” มาท้าทายนักอ่าน
ด้วยพล็อตหักมุมซ่อนเงื่อนยิ่งกว่าเดิม หนังสือในซีรีส์
ที่ขายทะลุ 500,000 เล่มทั่วโลก “ฝันร้าย x เทพนิยาย x สืบสวน”
ได้แรงบันดาลใจจากวรรณกรรมคลาสสิก เช่น
“อลิซผจญภัยในแดนมหัศจรรย์” “พ่อมดออซ” “ปีเตอร์แพน”
และ “เดอะนัทแครกเกอร์” อัดฉีดด้วยความโหดอำมหิต
ของฆาตกรรมนองเลือดและการสืบคดีแบบปะทะเดือดคม
ในจักรวาลพันลึกที่ทั้งน่าสะพรึงกลัวและน่าอัศจรรย์ไปพร้อมๆ กัน

